

Blote sardien XXXL

■ *Tekst: Tom Sintobin* ■ *Foto's: Tom Sintobin & Joris Nieuwenhof*

Rovers uit de diepte

Gymnosarda unicolor. 'Unicolor' betekent eenkleurig en *Gymnosarda* 'blote sardien' want 'gymno' is het Griekse woord voor bloot en 'sarda' is Latijns voor sardien... Achter die wat onnozele wetenschappelijke benaming 'eenkleurige blote sardien' gaat echter een extreem imposante vissoort schuil: de hondstonijn, beter bekend als de dogtooth tuna. Eigenlijk is het geen echte tonijn, ook al is hij precies hetzelfde gebouwd en net zo lomp, groot en sterk. Volgens Fishbase kunnen deze dieren tot 248 cm lang worden, bij een gewicht van 131 kilogram. Hun verspreidingsgebied behelst de Indo-Pacifische oceaan – van de Oost-Afrikaanse kust tot Hawaï zo'n beetje. Het is

een onverschrokken rover, die zich bij voorkeur ophoudt in de buurt van koraalriffen. Daar patrouilleert hij, alleen of in zeer kleine groepjes, langs de zogenaamde drop-off: de plek waar het koraalrif ophoudt en de oceaan ineens extreem diep wordt – soms zelfs honderden meters. Zijn van grote en vlijmscherpe tanden voorziene bek staat bij zijn zoektocht naar prooien (inktvissen en diverse aasvissen) de hele tijd open.

Lid van de scheermessenbende!

Dogtooth tuna is een soort van heilige graal voor vissers die het actief vissend met jigs of oppervlaktekunst-aas op groot oceaanwild gemunt hebben want het is niet evident om

zo'n beest te vangen om meerdere redenen. Het probleem is deze keer niet dat ze met uitsterven bedreigd zouden zijn want IUCN – de organisatie die visbestanden monitort – geeft de soort het label 'least concern'. Nee, de problemen liggen deze keer elders. Ten eerste schijnen dogtooths best snel te leren. Een Australische visgids getuigt op zijn website dat het op zwaar beviste stekken bijna onmogelijk is geworden om ze met jigs te foppen omdat ze het spelletje door hebben; alleen 'freelinen' met levend aas schijnt dan nog te werken. Ten tweede zijn dogtooths oersterke en vooral ook smerige vechters: zodra je ze haakt duiken ze als een sneltrein richting bodem en als je er niet in slaagt ze te blokken – wat

Zee. Speedjiggend op een diepte van een meter of 100 haakte ik er één van een kilogram of tien. Ondanks zijn geringe omvang was ik danig onder de indruk. Ik vind het geen mooie vis – op zijn flanken zie je niet het spectaculaire kleurspel van bijvoorbeeld de blauwvintonijn of wahoo – maar wel een hele stoere, met zijn enorme ogen, brute bek en brede schouders.

Ik vinkte de soort aan op mijn soortenlijst (www.specieshunters.com – een aanrader voor iedereen die wil bijhouden wat hij of zij allemaal al heeft gevangen) en prees mezelf gelukkig met deze toevalstreffer. Ik was ervan overtuigd dat dit mijn enige exemplaar ooit zou zijn...

Speedjiggen

Begin april 2019 dreef ik met Joris en John rond in een bootje in de kustwateren van het eiland Mauritius. We zijn er voor een pilottrip van www.visreis.nl om uit te zoeken of daar goed gevestigd kan worden op vooral GT. In de voormiddag heb-

Egypte.

Hoe bedoel je vlijmscherp?

meestal het geval is – breekt je lijn op de scherpe koraalrotsen. Ten derde zijn die grote tanden van hen ook echt vlijmscherp. Ze zijn dan ook lid van de zogenaamde ‘scheermessenbende’ of ‘razor gang’ waartoe bijvoorbeeld ook wahoo en barracuda behoren: ze bijten met gemak zelfs het dikste nylon door.

En last but not least: dogtooths delen hun jachtgebied doorgaans met haaien. Een vrij rondzwemmende dogtooth heeft daar geen last van, maar een gehaakt exemplaar dat in zijn bewegingen belemmerd wordt door een visser, valt tijdens de drill vaak ten prooi aan een troep haaien. De onfortuinlijke visser draait dan nog slechts de kop van zijn zo fel begeerde buit binnen...

Mijn eerste zekere contact met deze vissoort had ik in Egypte, in de Rode

Close-up van een speedjig.

ben we met de popper een paar van die magnifieke dieren kunnen haken, maar nu de stroming eruit is, bijten ze niet meer en dus besloten we om in de diepte naast het rif te vissen. Joris en ik zijn met een jig bezig, John heeft een dode aasvis op een takeltje gemonteerd en laat die even stil hangen boven de bodem. Wie ooit al eens heeft gespeedjigd, weet hoe extreem vermoeiend die visserij kan zijn, zeker als je met zware pilkers moet vissen om min of meer verticaal onder de boot te kunnen blijven. Zodra je jig de bodem

heeft geraakt, moet je die immers met heftige tikkende bewegingen als een dolle naar boven tikken, om het ding een soort van zigzaggende beweging te laten maken. In feite lijkt het op jerkbait-vissen, maar dan verticaal en zeer snel... en met veel zwaarder materiaal. Joris en ik jigen ons te pletter: het zweet parelt op onze voorhoofden en we hebben pijn en kramp in spieren waarvan we niet eens wisten dat we ze hadden. Als de jig boven is laten we hem weer afzinken – een korte, veel te korte rustpauze waarin we jaloers

naar John kijken die ontspannen met zijn doodaashengeltje in de hand een deuntje zit te fluiten.

Triple hook-up!

En dan... Joris krijgt een snoei-harde aanbeet op zijn jig, net op het moment dat hij de bodem heeft bereikt. Zijn hengel klapt dubbel en 'iets' neemt een lange run weg van de boot. Dat 'iets' duikt niet de stenen in maar blijft gestaag wegzwemmen. 'Deze vis ga ik niet landen,' zegt hij al snel, 'want dit is mijn lichte hengel en er zit maar 30/00 gevlochten lijn op mijn spoel.' Joris vist al veertig jaar en weet verdraaid goed waar hij mee bezig is. Als ik kijk naar het aantal meter lijn dat van zijn spoel gutst, vrees ik dat hij gelijk zal krijgen. Terwijl Joris aan het stoeien is met deze 'Mother of All', voelt John iets knabbelen aan zijn vis. Hij wacht even, slaat aan en staat meteen met een hoepelkromme hengel in zijn

Dankzij vereende krachten...

Joris zwaar aan het werk!

knuisten. Dan veert zijn stok weer recht – John vloekt – maar meteen daarna zit de vis er weer aan. Ik haal zo snel ik kan op om de twee heren te filmen tijdens de dril, maar een meter of twintig onder de boot krijg ik een dreun op mijn hengeltop die me bijna mijn evenwicht doet verliezen, waarna de vis ‘volle hallo’ richting bodem duikt. Het is een ongelooflijke ervaring: drie volwassen mannen tot het uiterste geconcentreerd op hun gevecht met een oceaanreus. Three men on a boat, er is geen tijd meer, alleen deze boot, deze oceaan, het getik van de slip... op dat moment bestaat de wereld nog enkel uit een hengel, een molen en een lijn. Het onvermijdelijke gebeurt: Joris zijn lijn breekt. De vis was vrij ver van de boot en de lijn kwam vermoedelijk in aanraking met de rotsen. Ik zie in zijn ogen hoeveel pijn het hem doet, maar toch laat hij zich niet overmannen: hij komt meteen naast John en mij staan om ons te filmen. Na een eeuwig durende dril, althans in mijn herinnering, komt mijn vis voor het eerst boven, op een meter of 15 van de boot. Een gigantische zilveren schim, veel te hoog om een Wahoo te zijn en te lang voor een GT; te wit voor een haai. ‘vlug!’ roept Joris, ‘haal dat beest dicht, er cirkelen haaien rond!’ Wonder boven wonder lukt dat en met vereende krachten komt het beest heelhuids aan boord. Dan pas zie ik dat het een dogtooth is, en wat voor een. Ik brul het uit van blijdschap, ben echt euforisch.

In een grijs verleden, als jongetje van 6, stond ik ooit ook zo te dansen toen ik na een miljoen voorntjes mijn eerste brasem ving. Ik had toen het gevoel dat dat de vis van mijn leven was, en precies dat gevoel heb ik nu weer... En ook nu toont Joris weer hoe groot zijn hart is. Hij juicht met me mee, ik voel aan alles dat hij oprecht blij is voor me, ondanks het feit dat de kans bestaat dat hij daarnet de tweelingbroer van mijn

vis heeft verspeeld. Ik heb ontzettend veel geluk gehad want 1. Ik haakte hem hoog boven de bodem zodat ik hem tijdig kon blokken 2. De haken zaten netjes in de hoek van de bek zodat de tanden op het staal van de haak beten en niet op mijn onderlijntje 3. De haaien – op een onderwaterfilmpje van Joris zagen we dat het er minstens vijf waren – namen mijn vis niet te grazen. Check deze link en bekijk het filmfragment <https://vimeo.com/334650277>

Terug naar John. Zijn vis is nog lang niet klaar, vecht ook heel anders dan mijn dogtooth. Hij zit echter op half water en lijkt niet naar de bodem te willen, dus dat is goed nieuws want we hebben alle tijd en uiteindelijk moet zelfs Moby Dick himself het opgeven... Na ongeveer een 45 minuten drillen komt de vis langszij. Het is een haai, volgens de schipper een ‘whitetip reefshark’. Hij wil het beest uit veiligheidsoverwegingen niet in de boot hebben. Meerdere beroepsvissers van het eiland zijn immers een arm of been kwijtgeraakt door zo’n dier toch aan boord te tillen. Met een lange tang maken we de haak los waarop deze prachtige vis weer rustig de peilloze diepte inzwemt, drie mannen als kinderen zo blij achterlatend...

Een Whitetip reefshark voor John.

Wil u ook een kans wagen op zo’n ‘vis van je leven’? Neem dan zeker een kijkje op <https://www.visreis.nl/bestemmingen/big-game/mauritijs/>

Dit eiland is écht paradijselijk, ook voor niet-vissende-medereizigers trouwens, want die kunnen er snorkelen, watervallen bezoeken, relaxen op het strand, op dolfijnen- en schildpaddentour en zo verder. Voor het jiggeren heb je een echte jighengel nodig met daarop een oersterke en snelle molen, voorzien van een topkwaliteit gevlochten lijn van minstens 80 lbs. Ik ving mijn vis met een roze Akula-jig van het merk Hart: door zijn zeer slanke vorm kon ik met een relatief lichte jig (150 gram) toch uit de voeten op die grote dieptes. Dat vonden mijn armen, schouders, rug, polsen en allerhande mij onbekende spieren wel zo aangenaam. Zorg voor extreem sterke splitringsen en haken want elk foutje wordt door deze gangsters genadeloos afgestraft.